

نویسندگان:

الهام نظری، گلچهره سهراب، سحر سلیمانی متین، شهرزاد حدادان،
آرزو دهقانی، لیلا بابایی فلاح، مهرناز شیرازی عدل

فهیمة احمدی دستجردی

متولد ۱۳۶۰ / تهران

مهندس پرواز و خلبان

«روزبه‌خیر، احمدی هستم، خلبان دوم پرواز.»

مسافرها به هم نگاه می‌کنند. بعضی‌هایشان تعجب کرده‌اند. یک‌دفعه مادر فهیمة از خوشحالی به گریه می‌افتد و همه می‌ایستند و دست می‌زنند. حتی خانمی بعد از نشستن هواپیما صبر می‌کند تا او از کابین بیرون بیاید و به او بگوید از اینکه یک زن خلبان پرواز بوده خوشحال شده و انرژی گرفته است.

فهیمة از بچگی عاشق پرواز کردن بود. تابستان‌ها با خواهر و برادرهایش، با چسب سریش و کاغذ بادبادک می‌ساخت و از پشت‌بام پروازش می‌داد.

دبیرستانش که تمام شد، کنکور داد، دوست داشت مهندسی پزشکی بخواند اما نشد. بعد متوجه شد که مرکز آموزش فنون خدمات هوایی تهران، امتحان ورودی گذاشته و دانشجو می‌گیرد. چون دوست داشت درس بخواند، امتحان داد و با نمره‌های خوبی قبول شد و در دوره‌های خلبانی شرکت کرد. استادانش به او گفتند اگر بخواند همین روند را ادامه بدهد و پرواز کند، زمان زیادی می‌برد تا خلبان شود و بهتر است به سراغ رشته‌های دیگر برود. او پذیرفت و تصمیم گرفت مهندسی پرواز بخواند. مهندس پرواز باید حواسش به سیستم‌های هواپیما، بخش سوخت، برق و مسیریابی باشد که اگر مشکلی پیش آمد، حل کند. همه از این انتخاب او تعجب کرده بودند، چون پیش از او هیچ زن ایرانی، مهندس پرواز نبود. این برخوردها به جای اینکه جلوی او را بگیرد، بیشتر به او انگیزه داد که رویایش را جدی‌تر دنبال کند.

چند سال بعد فهیمة اولین زن مهندس پرواز در ایران شد. بعد از حدود سه‌هزار ساعت پرواز با سمت مهندس پرواز، توانست کمک‌خلبان هواپیما شود. فهیمة می‌گوید: «هیچ فرقی بین مرد و زن نیست، مسئولیت یکی است و چه بسا خانم‌ها دقیق‌تر و حساس‌تر این وظایف را می‌پذیرند، هرچند ما در شرایطی فعالیتیمان را شروع کردیم که معلمان خلبان همه مرد بودند.» او انجمن بانوان هوانورد ایران را تأسیس کرد تا بهتر بتواند نقش تأثیرگذار زنان را در این صنعت به دیگران نشان دهد و به زنان دیگر که رویای پرواز دارند، کمک کند تا به هدفشان برسند.

نویسنده: الهام نظری / تصویرگر: مریم محمد علی پور